

РЕШЕНИЕ

№ 6093

гр. София, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА
като разгледа докладваното от ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА Гражданско дело № 20231110167656 по описа за 2023 година

Предявени са за разглеждане обективно съединени иски с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, вр. с чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл.153, ал.1 ЗЕ и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството по делото е образувано по постъпила искова молба от ***** срещу Р. К. С. за установяване съществуването на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 34336/2023 г. по описа на СРС, 43-ти състав.

В исковата молба ищецът ***** твърди, че подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение срещу длъжника - настоящ ответник за суми за главница и обезщетение за забава за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия и извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в ***** . Тъй като издадената заповед била оспорена, на ищеца са дадени указания, че може да предяви иск за установяване на вземането, което е сторено с предявените в настоящото производство иски.

В исковата молба са изложени твърдения, че ответниците, в качеството на съсобственици на процесния недвижим имот, са клиенти на ТЕ по смисъла на чл.153, ал.1 ЗЕ, съгласно който всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост /СЕС/, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на ТЕ и са длъжни да монтират средства за

дялово разпределение по чл.140, ал.1, т.2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за ТЕ. Излага се още, че съгласно чл.150, ал.1 ЗЕ продажбата на ТЕ за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/ за продажбата на топлинна енергия от „***** на клиенти за битови нужди в гр.София. Поддържа, че през процесния период в отношенията между тях са в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от ***** на клиенти за битови нужди в гр.София, одобрени с решение на ДКЕВР от 2016 г. Твърди се още, че съгласно ОУ на дружеството купувачите са длъжни да заплащат дължими суми по ежемесечно издавани фактури за ТЕ в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на дружеството. Поддържа, че след влизане в сила на ОУ от 2016 г. ищцовото дружество ежемесечно удостоверява публикуването в интернет на данни за дължимите суми за ТЕ в присъствието на нотариус, за което се съставят констативни протоколи. Твърди още, че в изпълнение на разпоредбата на чл.139б ЗЕ, собствениците на СЕС, в която се намира и имота на ответника, са сключили договор за извършване на услуга дялово разпределение на топлинна енергия с „Нелбо” АД. Сочи, че съгласно чл.155, ал.1, т.2 ЗЕ сумите за топлинна енергия се начисляват от ищцовото дружество по прогнозни месечни вноски, като след края на отчетния период се изготвят изравнителни сметки от фирмата, извършваща дялово разпределение, на база отчетено реално потребление. Твърди се, че за имота на ответника са издадени изравнителни сметки за начислена топлинна енергия през процесния период, които не са заплатени. По изложените в исковата молба доводи и съображения, ищецът моли за уважаване на предявените искове, като бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумите, както следва: сумата от 1 444,10 лева, представляваща главница за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 21.06.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 188,99 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.08.2021 г. до 06.06.2023 г., сумата от 40,72 лева, представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 21.06.2023 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 8,69 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 06.06.2023 г. Претендира и направените в хода на заповедното и исковото производство разноски.

В срока по чл.131 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответницата, в който се изразява становище за недопустимост, а по същество за неоснователност на предявените искове. Прави се анализ на разпоредбите на ЗЕ, като се излага доводи, че е налице противоречие между норми в ЗЗП и ЗЕ. Излагат се доводи относно нарушения в производството по издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по

чл.410 ГПК. Навеждат се доводи за липса на облигационно правоотношение между страните, съответно за недължимост на претендираните суми, тъй като същите са завишени и не отговарят на реалното потребление. Позовават се на разпоредби от Конституцията на РБ и Правото на ЕС. Поддържа се, че ищецът не представя доказателства, за да докаже претенцията си, а представените извлечения от сметки – нямат никаква доказателствена сила. По отношение на доказателственото искане на ищеца за допускане на СТЕ се изразява становище за неотнормимост на поставените въпроси, а с оглед предходното се обезсмисля и назначаването на съдебно-счетоводна експертиза. По изложените в отговора доводи и съображения се иска отхвърляне на исковите претенции, като неоснователни и недоказани. Претендират се разноси.

Конституираното по делото трето лице – помагач на страната на ответника – „Нелбо” ЕАД изразява становище, че начислението на потребеното количество топлинна енергия за отопление и топла вода в процесния недвижим имот са определени съгласно правилата, залегнали в действащите към момента законови нормативи.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид становищата на страните, приема за установено следното *от фактическа страна*:

Видно от приложено към настоящото производство ч.гр.д.№ 34336/2023 г. по описа на СРС е, че по заявление на ***** е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, с която е разпоредено длъжникът-настоящ ответник да заплати на дружеството сумите, както следва: сумата от 1 444,10 лева, представляваща главница за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 21.06.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 188,99 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.08.2021 г. до 06.06.2023 г., сумата от 40,72 лева, представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 21.06.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 8,69 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 06.06.2023 г.

С разпореждане от 09.11.2023 г. по ч.гр.д.№ 34336/2023 г. по описа на СРС, съдът е констатирал, че издадената заповед е оспорена от длъжника, поради което е указал на заявителя - настоящ ищец, че може да предяви иск за установяване на вземането си. В предоставения му едномесечен срок ищецът е подал исковата молба.

По делото е приложена нотариален акт № 91, том VI, нот.дело № 1091 от 15.07.1975 г. за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по Закона за териториално и селищно устройство, от която се установява, че ответникът е собственик на процесния недвижим имот.

По делото е приложен протокол от проведено през 2002 г. ОС на ЕС, където се намира процесния недвижим имот, в който е обективизирано решение за сключване на договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ с *****, както и договор от 27.03.2022 г. в изпълнение на взетото решение на ОС на ЕС.

По делото е представен договор от 03.06.2020 г., сключен между ищцовото дружество и третото лице-помагач за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия по чл.139в ЗЕ, сключен за срок от три години, с начална дата 01.05.2020 г.

По делото са представени справки от счетоводната система на ищцовото дружество за издадени фактури през процесния исковия период, както и издадените общи фактури през исковия период.

По делото са приложени Общите условия на ищцовото дружество, действали през процесния исков период.

По делото са приложени изравнителните сметки изготвени от третото лице-помагач във връзка с отчетена топлинна енергия, талон за отчет, съдържащи подпис на клиент, който не е оспорен по надлежния ред.

Съдът не обсъжда представените към писмения отговор документи, тъй като видно от постановеното по реда на чл.140 ГПК определение, същите не са приети като писмени доказателства по делото.

По делото е изслушано и прието заключение на съдебно-техническата експертиза вещото лице е посочило, че през исковия период на абоната не е разпределяна ТЕ, тъй като в имота няма работещи отоплителни тела. В имота е разпределяна ТЕ при отопляем обем от 221 куб.м., както и по отчет на два водомера за топла вода. През исковия период начисленията от ищцовото дружество суми са съгласно действащите към момента нормативни документи. Вещото лице е констатирало още, че технологичните разходи в АС са изчислявани по Наредбата и са отчислявани ежемесечно от отчетената по общия топломер топлинна енергия, преди нейното разпределение между абонатите. От представените свидетелства за метрологичен контрол вещото лице е установило, че общия топломер е преминавал метрологични проверки, относими към процесния период.

По делото е изслушано и прието и заключение на съдебно-счетоводна експертиза, в което вещото лице, след проверка в счетоводството на ищцовото дружество е посочило, че размера на неплатените суми за ТЕ по партидата на процесния недвижим имот, са както следва: 1484,82 лева – главница, в т.ч. сумата от 40,72 лева – главница за дялово разпределение и сумата от 197,68 лева – обезщетение за забава, в т.ч. сумата от 8,69 лева върху главницата за дялово разпределение.

Други относими и допустими доказателства не са представени по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните **правни изводи:**

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване по иска за главницата - че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза на спорната сума, и по иска за законната лихва за забава – че главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размера на законната лихва възлиза на спорната сума.

Съгласно разпоредбата на чл.150, ал.1 от действащия Закон за енергетиката, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни Общи условия. Съгласно чл.150, ал.2 ЗЕ Общите условия се публикуват в централната и местна преса и влизат в сила 30 дни след публикуването им, без да е нужно изричното им писмено приемане от клиентите. На настоящия съд е служебно известно във връзка с предходно разглеждани дела, че ОУ на ищцовото дружество са публикувани съгласно горепосочената норма в един централен и един местен всекидневник. Следователно в нормативната уредба не съществува задължение за сключване на изрични писмени договори между топлопреносното предприятие и отделните потребители на топлинна енергия за битови нужди като условие за възникване на облигационно отношение във връзка с продажбата на топлинна енергия. Такова правоотношение възниква по силата на самия нормативен акт и Общите условия и обвързва потребителя с въведените в тях права и задължения. Съгласно ал.3, потребителите имат право да предложат и специални условия, които, приети от предприятието, се отразяват в писмени допълнителни споразумения. Липсват доводи и доказателства, че потребителят се е възползвал от тази възможност, поради което приложими са утвърдените ОУ на дружеството.

Посочената нормативна уредба и анализът на същата водят до извода, че правото на собственост върху самостоятелен обект в сграда - апартамент, находящ се в топлоснабдена сграда - етажна собственост, е достатъчен факт, за да се приеме, че през процесния период между ответника и ищеца е съществувало облигационно правоотношение във връзка с продажба на топлинна енергия за битови нужди, без да е било необходимо сключването на писмен договор или изрично приемане на общите условия */в този смисъл е решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3 184/2013 г., III ГО на ВКС/*.

В конкретния случай, от събраните по делото писмени доказателства –нотариален акт № 91, том VI, нот.дело № 1091 от 15.07.1975 г. за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по Закона за териториално и селищно устройство с е установява, че ответникът се легитимира като собственик на процесния недвижим имот процесния недвижим имот.

С оглед предходното, настоящият съд приема, че през процесния период между ответника и ищеца е съществувало облигационно правоотношение във връзка с продажба на топлинна енергия, без да е било необходимо сключването на писмен договор или изрично приемане на общите условия. По силата на това правоотношение през исковия период ответникът е бил потребител/клиент на топлинна енергия за битови нужди и дължи заплащане на същата. Обстоятелството дали в процесния обект се консумира топлинна енергия има значение единствено относно компонентите и размера на задължението - дали ще се начислява за отопление, за битово горещо водоснабдяване или само за сградна инсталация, но не и относно съществуването на облигационното правоотношение.

Следва да се отбележи също, че с решение № 5 от 22 април 2010 г. по конституционно дело № 15 от 2009 г., Конституционният съд отхвърли искането на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 153, ал. 1 и 6 ЗЕ. В мотивите на Решението е посочено, че: "Разпоредбите на чл.153, ал.1 и ал.6 от ЗЕ изпълняват конституционните изисквания да защитават правата на потребителите за ползване на топлинна енергия. Сградната инсталация е обща част по смисъла на ЗЕ, Закона за собствеността и Закона за управление на етажната собственост и всички собственици и носители на вещни права следва да се считат за потребители и да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещ". Правото на част от собствениците да не ползват топлинна енергия за отопляване на индивидуалните си имоти не налага на извода, че не следва да заплащат топлинна енергия, защото освен собственици и титуляри на вещни права на конкретни имоти, те са съсобственици на сградната инсталация и на общите части в сградата и следва да поемат припадащата им се част от разходите за топлинна енергия, свързани с тях и в този смисъл е решението на КС. Гражданите имат правото да преустановят подаването на топлинна енергия към имотите си, но те остават потребители на топлинна енергия за общите части на сградата - етажна собственост и на отдадената от сградната инсталация, която също е обща част. Тези потребители обективно получават в имотите си част от топлинната енергия, отдадена от хоризонталните и вертикални топлопроводи на сградната инсталация, поради което не е налице пълна липса на потребление на топлинна енергия. С оглед на изложеното се налага изводът, че отказ изцяло от потребление на топлинна енергия в присъединена към топлопреносната мрежа сграда в режим на етажна собственост е недопустим, тъй като всички съсобственици поемат съобразно дела си част от разходите, свързани с експлоатацията на общите части и сградната инсталация. Друго законодателно разрешение за общите части на сграда - етажна собственост не може да се даде предвид характера на подобни сгради. При специалната уредба на ЗЕ не е необходимо подписване на писмен договор с ответника, нито подаване на молба-декларация за откриване на партида. Общите условия на ищеца се одобряват и публикуват по реда на чл.150 ЗЕ. Налице е специален

закон , който изключва приложимостта на чл.16 ЗЗД и на ЗЗП по отношение на необходимостта от изрично приемане на договорни клаузи и ОУ.

Съгласно разпоредбата на [чл.139, ал.1 ЗЕ](#) разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в [ЗЕ /чл.139 – чл.148/](#) и в действащата към процесния период Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 г./. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите [/чл.142, ал.2 ЗЕ/](#).

Установено е въз основа на писмените доказателства по делото и на заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана съдебно-техническа експертиза, което при преценката му по реда на [чл.202 ГПК](#) следва да бъде кредитирано, че сумите за потребена ТЕ в процесния имот са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба. Съдът дава вяра на заключението на СТЕ, тъй като вещото лице изготвя същото на база на своите знания и опит, както и въз основа на събрания по делото доказателствен материал и на предоставените му от страните писмени доказателства */в този смисъл решение № 356/30.03.1955г. по гр.д. №4267/56г., II г.о. на ВКС/*. В случая експертът е спазил това изискване, като е работил върху обективни данни, а не върху предположения.

По отношение наведените в писмения отговор и поддържани от ответника в хода на производството доводи следва да се отбележи, че с решение на СЕС от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/2017 и С-735/2017 г. е даден отговор на поставените с отправените преюдициални запитвания въпроси, като е прието, че чл.27 от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета във връзка с член 5, параграфи 1 и 5 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния 7 пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“), трябва да се тълкува в смисъл, **че допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент.**

Според СЕС допустима е национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.

С оглед предходното, претенцията на ищеца за заплащане на главница за топлинна енергия е основателна и доказана, поради което следва да бъде разгледано обективизираното в подаденото в хода на заповедното производство възражение за давност.

Съгласно ТР № 3/2012 г. на ОСГК на ВКС по отношение на вземанията за ТЕ е приложима тригодишната давност по чл.111, б.„в“ ЗЗД. В случая същата е прекъсната на 21.06.2023 г., когато заявлението по чл.410 ГПК е постъпило в съда. При липсата на представени по делото доказателства за спиране или прекъсване на давността, погасени по давност са всички задължения, чиято изискуемост е настъпила преди 21.06.2020 г. Ето защо и съобразявайки заключението на ССЧЕ, в което вещото лице е описало издаваните през процесния период фактури, съдът приема, че не са налице погасени по давност вземания, тъй като първата издадена фактура е от 31.05.2020 г., а нейната изискуемост е настъпила с изтичане на 45 дни след срока, за който се отнася, т.е. след 21.06.2020 г.

С оглед предходното, претенцията на ищеца за заплащане на главница за топлинна енергия е основателна и доказана в пълния предявен размер и период. Върху главницата се дължи законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда – 21.06.2023 г. до окончателното изплащане.

По отношение на претенциите на ищеца за заплащане на лихва за забава върху главницата за доставена топлинна енергия, следва да се отбележи, че за процесния период са приложими Общите условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл.32, ал.1 и ал.2 от ОУ от 2016 г. месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от НТ /по прогнозно количество/, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 73 от НТ /на база реален отчет/, се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. В ал.3 на чл.32 от ОУ от 2016 г. е предвидено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл.33, ал.2 клиентите са длъжни да заплащат

стойността на фактурата по чл.32, ал.2 и ал.3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а съгласно ал.4 на чл.33 продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл.32, ал.2 и ал.3, ако не са заплатени в срока по ал.2.

В конкретния случай, ищецът в исковата молба твърди, а и от представените по делото доказателства се установява, че на потребителите е начислявана ТЕ по прогнозен дял, приложим е чл.32, ал.3 от ОУ. Спрямо общата фактура по чл.32, ал.3 от ОУ от 2016 г. обаче разпоредбата на чл. 33, ал. 4 от ОУ от 2016 г. няма как да се приложи, тъй като отчитането на ИПРО/водомера, изготвянето на изравнителната сметка и издаването на общата фактура е настъпило след предвидения в ОУ от 2016 г. 45-дневен срок за плащане.

С оглед предходното, при липса на възможност да се приложи уговореното и предвид разпоредбата на чл.84, ал.2 ЗЗД, потребителят изпада в забава след покана, каквато ищецът не твърди и не доказва да е отправил до ответника */в този смисъл е решение от 15.10.2020 г. по в.гр.дело № 15700/2019 г. по описа на СГС/*.

При горните съображения предявения иск за вземания за обезщетение за забава върху главницата за ТЕ следва да бъде отхвърлен изцяло.

Настоящият съд намира за неоснователни и претенциите на ищеца заглавница за услуга дялово разпределение на топлинна енергия. Действително, съгласно чл.36 от ОУ на ищцовото дружество, клиентите заплащат цена на „услугата разпределение“, извършвана от избран от клиентите търговец, като от приетата и неоспорена от ищеца съдебно-техническа експертиза се установява, че през исковия период изравнителните сметки за изготвени от третото лице-помагач на страната на ищеца. По делото няма данни как е формирана сумата от общо 40,72 лева, ищцовото дружество да е заплатило тази сума на горепосоченото трето лице за извършената услуга, съответно за него да е възникнало право да я претендира в настоящото производство.

С оглед изводите за неоснователност на главната искова претенция за дялово разпределение на топлинна енергия, неоснователна се явява и обусловената от нейното уважаване акцесорна искова претенция за обезщетение за забава. Отделно от предходното по отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл.84, ал.2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора до ответника за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 ГПК, ищецът има право на разноски съразмерно на уважената част от исковете. Видно от данните по делото е, че

дружеството е направило разноски за държавна такса в размер на 174,11 лева, 320,00 лева за СТЕ и 320,00 лева за ССЧЕ. На основание чл.78, ал.8 ГПК съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева, тъй като делото не е от фактическа и правна сложност и е приключило в едно открито съдебно заседание, без да се събират допълнително доказателства. С оглед предходното, ответникът следва да понесе разноски съразмерно на уважената част от предявените срещу него искове или сумата от 784,59 лева.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ответникът също има право на разноски съразмерно на отхвърлената част от исковете. По делото обаче не се съдържат доказателства за направени от ответника разноски, поради което съдът не присъжда такива.

Видно от договора за правна защита и съдействие, сключен между ответника и процесуалния им представител е, че същите са се договорили, че процесуалното представителство е безплатно – чл.38, ал.1, т.2 ЗА. С оглед предходното, по аналогични на мотивите относно размера на юрисконсултското възнаграждение, на основание чл.38, ал.2 ЗА и съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът определя на адвокат С. възнаграждение в размер на 468,25 лева. Съразмерно на отхвърлената част от предявените искове ищецът следва да бъде осъден да заплати на адв.С. адвокатско възнаграждение в размер на 66,35 лева.

С оглед задължителните указания дадени в ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, съдът по исковото производство по чл.422 ал.1 ГПК дължи произнасяне и по разноските по заповедното производство, като съгласно указанията, дадени в т.12 от ТР, това следва да стане с осъдителен диспозитив. Съразмерно на уважената част от исковете ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 71,80 лева.

На основание чл.38, ал.2 ЗА и съгласно чл.7, а л.7, вр.ал.2, т.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът определя на адвокат С. възнаграждение в размер на 400,00 лева. Съразмерно на отхвърлената част от предявените искове ищецът следва да бъде осъден да заплати на адв.С. адвокатско възнаграждение в размер на 56,68 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове с правно основание чл.422, ал. 1 ГПК вр.чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл.153 ЗЕ и чл.422, ал.1 ГПК, вр.чл.86, ал.1 ЗЗД предявени от ***** със седалище и адрес на управление: ***** срещу Р. К. С., ЕГН *****, че ответникът дължи на ищеца сумата от **1 444,10 лева**,

представляваща главница за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 21.06.2023 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искове за сумата от 188,99 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.08.2021 г. до 06.06.2023 г., за сумата от 40,72 лева, представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 21.06.2023 г. до изплащане на вземането, както и за сумата от 8,69 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 06.06.2023 г.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Р. К. С., ЕГН ***** да заплати на ***** със седалище и адрес на управление: ***** сумата от **784,59 лева**, представляваща направените разноси по исковото производство съразмерно с уважената част от исковете и сумата от **71,80 лева**, представляваща разноси в заповедното производство по ч.гр.дело № 34336/2023г. по описа на СРС, 43-ти състав съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА ***** със седалище и адрес на управление: ***** да заплати на адвокат Д. Ц. С., член на ВрАК, с адрес на упражняване на дейността: ***** на основание чл.38, ал.2, вр.ал.1, т.2 ЗА, сумата в размер на **66,35 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатно адвокатска помощ и съдействие по исковото производството на ответника, както и сумата в размер на **56,68 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатно адвокатска помощ и съдействие в производството по ч.гр.д.№ 34336/2023 г. по описа на СРС, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове.

Решението е постановено при участието на трето лице *****, помагач на страната на ищеца *****.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____